

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΕ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τὸ πατροπαράδοτο ἔθιμο τῆς πουτίγκας τῶν Χριστουγέννων. Τὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας κ' ἡ «πουτίγκα τοῦ Τόμμου». Μιά ἐπίσκεψι στὸ ὄρφανοτροφεῖο τοῦ Ἐδιμβούργου. Ἡ τραγικὴ ἱστορία τῶν μικρῶν τροφιμῶν του. Τὰ δῶρα τοῦ στρατηγοῦ Φέλκων. Μιά συγκινητικὴ Χριστουγεννιάτικη νύχτα στὴ Σκωτία, κλπ.

Τὰ Χριστούγεννα, σ' ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Ἀγγλίας, αὐτὸ τὸ ἔθιμο ἀκόμη καὶ γήμερα τηρεῖται μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Οἱ Σκωτσέζοι ἐν ἔχοντι σὲ κομμὰ ἐκμνηστὴν τὸν θνήσκον, ποὺ δὲν ξέρεται νὰ φτιάξῃ αὐτὸ τὸ ἔθιμο γλυκίσμα. Γι' αὐτὸ κ' εἰ διάφοροι δάσκαλοι, κοντὰ στ' ἄλλα μαθήματα ποὺ διδάσκουν στὰ παιδιὰ, μαθαίνουν τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο γίνεται μιὰ πουτίγκα. Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων σ' ὅλα τὰ σπιτὰ, σ' ὅλα τὰ φιλικὴ-σοσιαλὰ ἰδρύματα, στὰ νοσοκομεῖα, παντοῦ, τὸ μόνο ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς Ἀγγλοὺς, εἴνε ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ γλυκίσματος. Ἡ κυρία καὶ τὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας φτιάχνουν τὴν «πουτίγκα τοῦ Τόμμου».

Ποῖος εἶνε ὁ Τόμμου; Κάθε Ἀγγλος στρατιώτης! Ἐκεῖ ὅμως ποὺ παίρνει τὸ χαρακτήρα μιᾶς συγκινητικῆς τελετῆς, ἡ κατασκευὴ τῆς πουτίγκας, εἶνε σὺν ὅσῳ τῶν ὁρφάνων τοῦ πολέμου. Εἶνε ἡ μόνιμη μέρα, ποὺ τὰ παιδιὰ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν, ποὺ σκοτώθηκαν στὸν πόλεμο, δὲν νοιώθουν τὴν σκληρὴν δυστυχίαν τους. Στοιμασμένα μὲ τὴν ὡμορφὴν τὴν Σκωτσέζων, φροντίζουν μόνον τους γιὰ τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ τοῦ γλυκίσκου καὶ περιμένουν μὴ ἀνημπούνησιν τὴν Χριστουγεννιάτικὴν νύχτα. Τὸ καβὴν ἀπ' αὐτὰ ὡστόσο ἔχει τὴν τραγικὴν ἱστορίαν του. Ἐχουν μαζευτῆ ἀπὸ τοὺς δρόμους, ὁποῦ ἀνήλικες πολυκατοικίας, ἀπὸ τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν! Στὸ ἄσυλο τοῦ Ἐδιμβούργου βρισκονται σήμερα χίλια ὄρφανὰ τοῦ πολέμου. Τὸν περασμένον λοιπὸν χρόνον θέλουν νὰ περάσω μαζὺ τους τὰ Χριστούγεννα. Ὁ διεθυντὴς τοῦ ἀσύλου ἦταν ἕνας παλιὸς φίλος μου, ὁ δόκτωρ Μπλάκ Ὀρτολ. Ἐχε μείνει ἡλόμωχος στὸν κόσμον. Τὰ τρία παιδιὰ του εἶχαν σκοτωθῆ στὸν τελευταῖον πόλεμον. Κι' ἡ Βρετανικὴ Κυβέρνησις γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ, τὸν διώρισε διεθυντὴ αὐτοῦ τοῦ ὄρφανοτροφείου τοῦ Ἐδιμβούργου. Φανταστῆτε τώρα τὴν ἐκπλήξι του, ὅταν μ' ἀντίκρουσε μπροστὰ του. Εἶχον νὰ ἰσθαθῶμε σωστὰ δέκα χρόνια! Ἐκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Μοῦ ἔσφιξε δυνατὰ καὶ τὰ δυὸ χέρια μου καὶ φανόταν ὑπερβολικὰ συγκινημένος:

—Τὸ Ἐδιμβούργον θὰ σοῦ μείνῃ ἀλησμόνητον, μοῦ εἶπε. Ἡ ὡμορφία τῶν χιονισμένων τοπιῶν τῆς Σκωτίας, τὰ γραφικὰ σπιτὰ τῆς καὶ τὰ τραγούδια τῶν κατοίκων, θὰ σὲ ξεκουράσω ἀπ' ὅλους τοὺς κόπους, ποὺ ὑποβλήθηκες γιὰ νὰ ῥθῆς ὡς ἐδὼ πέρα... Θὰ περάσω μιὰ ἀξέχαστη καὶ συγκινητικὴ Χριστουγεννιάτικη βραδιὰ.

Ἐπειτα μ' ὡδήγησε σ' ἕνα ἀπ' τὰ δωμάτια του γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ. Τ' ἀπόγευμα, ἐνὸς ἕνα πληθῆος ἀδελφῶν τῶν ἐλθόντων τακτοποιήσε διάφορα δέματα, ποὺ ἔστειλαν οἱ κάτοικοι τοῦ Ἐδιμβούργου γιὰ τὰ ὄρφανὰ, ὁ δόκτωρ Ὀρτολ μοῦ διηγήθηκε μερικὲς ἱστορίες αὐτῶν τῶν παιδιῶν.

—Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιδὸ συμπαθητικῶς μαθητῶν μου, εἶνε καὶ ὁ Τζέκου Κονσάν, μοῦ εἶπε, ὁ γυιὸς τοῦ Τζῶρτζ Κονσάν, ποὺ εἶχε

παῖνευτῆ τὸν τελευταῖον χρόνον τοῦ πολέμου. Ἐχε τὴν πιὸ τραγικὴν ἱστορίαν. Ὁ πατέρας του, δυὸ μέρες μετὰ τὸ γάμον του, ξανάφυγε γιὰ τὸ μέτωπον. Ἡ γυναίκα του ποὺ τὸν ἀγαποῦσε, θέλοντας νὰ βρισκται κοντὰ του, προσελήθη ὡς νοσοκόμος σ' ἕνα συνεργεῖο. Ἦταν μιὰ τολμηρὴ Ἀγγλίδα καὶ πολλὰς φορὲς εἶχε διακριθῆ γιὰ τὴν αὐτοθυσίαν της. Μὲ τὸν ἄνδρα της ὡστόσο δὲν ξανα συνήθηκε ποτὲ πειὰ. Ὁ Τζῶρτζ Κονσάν σκοτώθηκε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα. Ἡ μίσητος Κονσάν ἔμεινε χήρα. Ἐξακολούθησε ὡστόσο νὰ περιποιεῖται τοὺς τραυματίους, ὅταν εἰσφικὰ ἔνοιωσε ὅτι θὰ γινόταν μητέρα. Αὐτὴ τὴν ἔκανε ν' ἀνησυχήσῃ. Ἐξωμολογήθηκε στὸ γιναρτὸν τοῦ νοσοκομείου τοὺς φόβους της. Δὲν τὴν ἔνοιωσε γιὰ τὴ ζωὴ της. Μὰ ἔτρεψε γιὰ τὸ παιδί ποὺ θὰ ἔφερνε στὸν κόσμον. Τὴν ἀπέσπασαν λιπὸν σ' ἕν' ἄλλο νοσοκομεῖο στὰ μετόπισθεν κι' ἐκεῖ, ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες, γέννησε τὸν Τζέκου. Αὐτὸ τὸ παιδί ἔγινε ἡ «μασκώτ» τοῦ Συντάγματος. Ὅλ' οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ περιποιοῦσαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τὴν μητέρα του νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀγγλίαν. Ἐκεῖνη ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ κομμὰ τέτοια οὐστῆσαι:

—Μόνον ὅταν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, θὰ γυρίσω μαζὺ σας στὴν πατρίδα, τοὺς ἀπαύτους. Τώρα ἡ θέσις μου εἶνε κοντὰ στοὺς πληγωμένους.

—Καὶ τὸ παιδί σου; Δὲν σκέφτεσαι τί θὰ γίνῃ τὸ παιδί σου;

—Καλύτερα νὰ συνηθίσῃ ἀπὸ μικρὸ στὸν πόλεμον, τοὺς ἔλεγε χαμογελῶντας.

Κ' ἡ «μιασες» Κονσάν ἔμεινε στὸ μέτωπον. Πέρασαν ἀκόμη μερικὸι μῆνες.

Μιά νύχτα, δυὸ Γερμανοὶ ἀεροπόροι πέταξαν πάνω ἀπὸ τὴν Συμμαχικῶν γραμμῶν καὶ ἀκόρπισαν τὸ θάνατον στὰ νοσοκομεία! Μεταῦν τῶν θημάτων τους, ἦταν κι' ἡ ἡρωικὴ Κονσάν. Ἐτοῖ, ὁ μικρὸς Τζέκου ἔμεινε ὄρφανὸς μέσοσ τὴν πύρινην κόλασιν τοῦ πολέμου. Μιά ρυθὴλοφος τῆς γυναικῆς τοῦ Τζῶρτζ ἀνέλαβε τότε νὰ παραδῶσιν τὸ μικρὸν σ' ἕνα φιλικὸ-σοσιαλὸν ἴδρυμα τῆς Γαλλίας. Ὁ Τζέκου ἔμεινε ἐκεῖ ὡς ὅτου ὑπεγράψῃ ἡ εἰρήνη. Κατόπιν μὰς τὸν ἔστειλαν στὸ Ἐδιμβούργον. Σήμερον ὁ Κονσάν εἶνε δεκαεξὴ χρόνων.

Ἐνας ἄλλος μικρὸς, ποὺ δὲν γνώρισε τὸν πατέρα του, εἶνε κι' ὁ Τόμμου Στρήτ. Τὸν λέμε εἶνε, γιὰτὶ βρέθηκε στὸν δρόμον, στὰ σκαλιὰ ἐνὸς σπιτιοῦ. Ἦταν τυλιγμένος σ' ἕνα ξεθωριασμένον γυναικεῖο παλτὸ καὶ πάνω στὸ στήθος του εἶχε τὸ ἀκόλουθον σημεῖωμα:

«Ὀνομάζομαι Τόμμου. Ἡ μητέρα μου, ἡ γυναίκα ἐνὸς ἀξιωματικοῦ, πέθανε ἀπὸ τὴν πείνα. Βοηθήστε με».

Ὁ μικρὸς Τόμμου ἦρθε κι' αὐτὸς στὸ ἄσυλον τοῦ Ἐδιμβούργου. Ἦταν ἕνα ἀσθενικὸν πλασματάκι. Παιδεύτηκαμε πολὺ ὡς νὰ τὸ σώσωμε ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες. Τώρα ὅμως εἶνε μιὰ χαρὰ κι' εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους μαθητῶν μου.

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἔχει τὴν πιὸ τραγικὴν ἱστορίαν ἀπ' ὅλους, εἶνε ὁ Ἐντμοντ Γκόφερ. Ὁ Ἐντμοντ βρέθηκε ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν μέσα σὲ μιὰ παλῆν πολυκατοικίαν τοῦ Ἐδιμ-

Ἡ πουτίγκα τῶν ὄρφάνων τοῦ πολέμου τοῦ Ἐδιμβούργου

θούργου. Στο ίδιο δωμάτιο βρέθηκαν επίσης τὰ πτώματα τῶν γυνόνων του. Ὁ πατέρας του, ὁ Οὐίλλιαμ Γκόερ, ἦταν ἀνάπηρος πολέμου. Ἡ σύνταξη ὁμοῦ πού ἔπαιρνε, δὲν τὸς ἔφταναν νὰ ζήσουν. Γιὰ νὰ ξεχιάνη τὴ δυστυχία του, τὸ ἔρριξε ἐπὶ ποτό. Καὶ μιά νύχτα, γυρίζοντας ὅπως πάντα μεθυσμένος, τοῦ μπήκε ἡ ἰδέα ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν ἀν κάποιον τὴ γυναίκα του καὶ κατόπιν ν' αὐτοκτονήσῃ κι' αὐτός. Ὅσο γιὰ τὸ παιδί, ὅστε τὸ σκεπτόταν καθόλου. Καὶ πράγματι, ὁ Οὐίλλιαμ Γκόερ πραγματοποιοῦσε αὐτὴ τὴν ἐγκληματικὴ ἰδέα του. Ἐτοῖ ο' ἔντιμον ἔμεινε ὀρφανός. Κι' ἐπειδὴ κι' ἐκείνος ἦταν γυιὸς ἐνὸς στρατιωτικοῦ, μού τὸν ἔστειλαν ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν ἀναβρέψω. Μὰ ὅλα τὰ παιδιὰ ἐδῶ μέσα ἔχουν μιά συγκινητικὴ ἱστορία. Δυστυχῶς, δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ νὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ. Ἐγὼ τόσα πράγματα νὰ φροντίσω γι' ἀπόψε! Πρέπει νὰ στολίσω τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο, νὰ ἐπιθλέψω στὴν ἐτοιμασία τῶν φαγητῶν καὶ τῆς πω- τήγας καὶ νὰ σκευνοηθῶ τί ὥρα θὰ κάνῃ τὴν ἐπίσκεψί του ὁ στρατηγὸς Φόλκαν.

—Ὁ στρατηγὸς Φόλκαν; τὸν ρώτησα ἔκπληκτος.
—Μὰ, βέβαια, ἀγαπητέ μου, αὐτὸς εἶνε ὁ "Ἄης Βασίλης τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου. Κάθε ἄνθρωπος ἔρχεται καὶ τοὺς μοιράζει τὰ ὄπλα, συνοδευόμενος ἀπὸ τίς φιλόανθρωπες κυρίες τοῦ "Ἐδιμθούργου. Εἶν' ἕνας ἥρωϊκὸς ἀξιωματικός, πού ἀγαπᾶει τοὺς στρατιώτες ὡς τὰ παιδιὰ του. Θὰ τὸν γνωρίσης καὶ θὰ δῆς ἀν ἔχω δίκιο.

Τὴν νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγεννίων παρακο- λούθησα τὴ λειτουργία στὴ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ ἀσίου, τριγυρισμένος ἀπ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς μικροὺς πού δὲν εἶχαν κανένα συγγενὴ τὸν κόσμο. Ἔβλεπα τὰ πρόσωπά τους νὰ λάμπουν ἀπὸ τὴ χαρὰ κι' ἀκούγα μὲ ξεχωριστὴ εὐχαρίστη- σι τὴς κρυστάλλινες φωνῆς τους. Ὅταν τέλειωσε ἡ λειτουρ- γία, περᾶσαν σὲ μιά μεγάλη αἴθουσα, στολισμένη μὲ λου- λουδιὰ καὶ χρυσόχαρτα. Στὴ μέση τῆς ἦταν ἕνα μεγάλο ἡ- λεκτροφωτισμένο ἔλατο, μὰ χωρὶς παιγνίδια. Οἱ μικροὶ ὄ- μως δὲν ἀνησυχούσαν. ἤξεραν ὅτι ὁ "Ἄης Βασίλης δὲν θὰ τοὺς κοροϊδεύει. Ἐφαγαν μὲ μεγάλη ὄρεξη, διασκέδασαν καὶ πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν στοὺς θαλάμους τους. Μετὰ μιά ὥ- ρα, οἱ μεγάλοι διάβρομα γέμισαν ἀπὸ παιδικὰ παπού- τσια!... "Ἀργὰ τὴ νύχτα ἔφτασε ὁ στρατηγός. Τὸν ἀκούω- θοῖσαν δὲν ἄλλα ἀσπίκνητα μὲ κυρίες μ' ἔξωμες τουαλέτες. Ὁ στρατηγὸς Φόλκαν φοροῦσε τὴ μεγάλη στολή του. Χαϊρέτισε ἐγκράδιον τὸν "Ὀρτολ κι' ἔπειτα διευθύνθηκε πρὸς τοὺς διαδρόμους κι' ἔφησε μέσος σ' αὐτὰ τὰ παι- δικὰ παπούτσια τῶν ὀρφανῶν διάφορα παιγνίδια. Σὲ κά- ποια στιγμή ὁμοῦ τὸν ἀκούσαμε νὰ γελᾷ. Εἶχε βρῆ μέσα σ' ἕνα ζευγάρι παπούτσια τὸ ἀκόλουθο σημεῖωμα:

«Ἀγαπητέ Πέρ Νοέλ, ἐνῶ θέλω ἐνὰ τουφέκι κι' ἕνα σπα- θί. Ἄν σοῦ περισσεύει καὶ κανένα τόμπανο, ἀφῶσέ το κι' αὐτὸ μαζύ τους. Θέλω νὰ γίνω ἕνας καλὸς στρατιώτης. Ἐντιμὸν!»

—Ἀς μὴ τοῦ χαλάσουμε τὸ χατήρι, εἶπε ὁ στρατηγὸς Φόλκαν. Καὶ τὸ ἔβαλε κοντὰ τὰ παπούτσια του τὰ ὄπλα πού εἶχε ζητήσει.

Ἐπειτα πάλι ἀθόρυβα ἔφυγε μὲ τὴ συντροφιά του, γιὰ νὰ συνεχιστῇ τὸ γλέντι στὸ σπίτι του. Ἐτοιμολόζομαι νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ, ὅταν χαρούμενες παιδικὲς φωνῆς, σφυρίγματα καὶ γέλια μ' ἔκαναν νὰ κυττάξω περίεργος τὸν δόκτορα "Ὀρτολ. Ἦταν συγκινημένος.

—Αὐτοὶ οἱ μικροί, μού εἶπε, εἶνε τόσο ἔξυπνοι, ὥστε ξέρουν ἀ- κολή καὶ τί ὥρα κάνει τὴν ἐπίσκεψί του ὁ Πέρ Νοέλ τὴ νύχτα τῶν Χριστουγεννίων. Ἐλα, δός μου τὸ χερί σου νὰ σοῦ εὐχηθῶ χρόνια πολλά. Τί μὲ κυττᾷς μ' αὐτὸ τὸ ὄφρος; Σοῦ κάνει ἐντύπωση πού κλαίει ὁ δόκτωρ "Ὀρτολ; Γιατί; Αὐτὸς δὲν εἶνε ἄν- θρωπος; Δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ θυμῆθ τὰ παι- διὰ του;

Κι' ὁ δόκτωρ "Ὀρτολ προσπάθησε νὰ χαμο- γελᾷ. Μὰ δὲν τὸ κατάφερε.

Αὐτὴ ἡ νύχτα τῶν Χριστουγεννίων τοῦ θυμίζει τὸ σπίτι του, πού τὸ εἶχε καταστρέψει ὁ πό- λεμος.

ΤΖΑΚΟΜΠ ΜΑΣΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

ΚΡΟΚΕΤΕΣ ΑΠΟ ΓΑΡΙΔΕΣ

Βράζετε τὶς γαρίδες καὶ τὶς κόβετε σὲ κομματάκια μικρά, ὡς ρεβόθι. Ἐχετε ἐτοιμάσει ἀπὸ πρὶν μιά πυ- κνὴ μπουσσέλ, στὴν ὁποία ἔχετε προσθέσει καὶ λίγο ζουμί ἀπὸ τὶς γαρίδες, καὶ τ' ἀνακατώνετε ὅλα μαζὺ καλά, νὰ γίνῃ μιά μασέ. Πλένετε κατόπιν τὶς κροκέ- τες καὶ τὶς βράζετε πάλι ἀπὸ τὸ κατὰ μὴς καταπα- ρόλας, πού βράζει στὴ φωτιά. Ὅταν σφίξουν, τὶς τυ- λίγετε μὲ γαλέττα καὶ αἰγὸ καὶ τὶς τηγανίζετε.

ΑΠΟ ΔΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Τὸ ζήτημα τοῦ φωτισμοῦ τῆς Νεοαπέλευς. Ἡ πρόταση τοῦ ἀρ- χιεπισκόπου. Τὰ καντηλιὰ καὶ τῆς Παναγίας. Τὰ κεπλιὰν τοῦ κέρμης ντ' Ἀστאיγί. Ὁ Μονταγκιὺ γιὰ τὴ μουσικὴ. Ὁ Σα- στενὲ κι' ὁ ὑπνόςάτης. Ἐνα παράδοξο φαινόμενο, κτλ.

"Ὅπως εἶνε γνωστό, ἡ περίφημη γιὰ τοὺς εὐαζαρόνους τῆς — τοὺς τεμπέληδες καὶ ζητιάνους τῆς, δηλαδή—Νεάπολις τῆς Ἰταλίας, ἔπαυσε ἀνάκασθαι κ' ἀπὸ μὴ ἄλλη ἀνίατη κληγὴ: 'Απὸ ἑλληνικὸ φουρισμὸ τῶν δρόμων τῆς!

Πρὸ ἀρχαίων ἐτῶν, λοιπόν, στὰ ἐπαινεθμένα συμβόλια καὶ δια- βούλια τῶν ἀρχόντων τῆς, γιὰ μὴ ὀρθοῦν ἴσοι αὐτοῦ τὸ ζήτημα- τοῦ, κλήθηκε κι' ὁ πανεφώτατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς νὰ πῇ τὴ γνώμη του. —Διάθεσε ἕνα εἶδος καὶ γενναῖο κονδύλι ἀπὸ τὸν προσηλορισμὸ τοῦ ἁγίου καὶ ἡ δουλειὰ θὰ τελειώσῃ, εἶπε ἀπλὰ ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὅ- ταν τὸ ζήτησε ὁ δῆμοσος τῆς γνώμῃ του.

—Δυστυχῶς, δὲν ἔχομε πόρους! ἀπάντησε θλιθερὰ ὁ δῆμο- σος. Κανένα ἄλλο μέσον, πανεφώτατε, δὲν ἔχετε νὰ μᾶς ὑποδεί- ξετε;

—Τότε πολλαπλασιάστε τὶς Παναγίες! ἀποκρίθηκε σαρκαστικὰ ὁ πανεφώτατος. Γιατί μόνον ἡ Θεὰ Χάρις μπορεί νὰ σώσῃ τὴν κακίστατη, ἐκεῖ πού λείπουν τὰ χρήματα!...

Μὲ τὴ φράση τὸν δὲ αὐτὴ ἐνόησαν τὰ κοινωτῆθ ἀγαλιμάτσια τῆς Παρθένου, τὰ σημεῖνα σὲ κάθε σταυροδρόμι τῶν πόλεως ἀπὸ διαφόρους εὐλαβεῖς καὶ μωροὺς στὰ ὅσα ἔκαυε τὴ νύχτα ἕνα δειλὸ καντηλιὰ! Τὰ καντηλία αὐτὰ θὰ φάτιζαν προσωρινὰ τὴν πόλι. Κι' ἔτσι ἔγινε.

Ὁ ἥρωϊκὸς καὶ ἀθρόος συνταγματάρχης κόμης ντ' Ἀστאיγί μ- λωδὸς κίτατε σὲ κίελο κοινῶν καρῶν περὶ γυναικείας κληρονομίας.

—Ἡ μοῖρα, ἔλεγε, χαρίζει στὶς εὐνοούμενες τῆς τὴ μύτη τῆς Ἑλληνίδος, τὰ μάτια τῆς Ἰσπανίδος, τὴ χάρη τῆς Γαλλίδος, τὰ μνηστρωτῆθ θέλητρα τῆς Ὁθωμανίδος κλπ. κλπ., καὶ γενναῖα τὶς ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ ἴδιον κληθὸς τῶν ὀμορφιῶν τους, μὲ τὰ ζη- λυτὰ τῆς δόρα...—

—Μὲ π λ ο ὕ τ ι σ ε ἄραγε κ' ἔμενα μὲ κανένα ἀπ' τὰ παρατά- νο δόρα τῆς, κίερε κόμη; τὸν διέκοψε σατυρικά μὴ πραγματι- κῶς χαριτόδωτος δεσποινίς.

—Ὁμ! ἔκανε ἔντονα ἐκείνος. Καὶ πρόσθεσε, χαμογελώντας, γιὰ τὴν ὀδονητὴ κατάληξί τῆς: —.....Γιατί ἐσεῖς γεννηθήκατε β ε α θ ὕ π λ ο υ τ η, δεσποινίς. "Ἐνα βέβαιον τῆς δεσποινίδος, πού ἔσφαζε, ἰσῆξε ἡ δικαία ἀμοιβὴ τῆς φιλοφροσύνης του αὐτῆς.

Ὁ συγγραφεὺς Αἰμίλιος Μονταγκιὺ ἀντιπαθεῖται παρῶνα τὴ μουσικὴ. Μὰ ἡμέρα, σφριπώντας μαζύ τὸν κάποιος φίλος του καὶ προσπαθώντας νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴν ἀδικὴ αὐτὴ ἰδέα του γιὰ τὴ μου- σικὴ, τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις, ἄραγε, πόσο ἀνθρώπινο, βγαίνοντας ἀπὸ μιά συναλία, ἔχουν τὴν ψυχὴ τοῦς ξεχελισμένῃ ἀπὸ αἰσθήματα εἰνεγενικά, τὰ ὅ- ποια ἀσφαλῶς δὲν ἐνοῦσαν πῆν;

—Ξέρεις ὅμως κι' ἐσύ, πόσο ἀπὸ κείνους πού μπῆκαν στὴ συ- ναλία μὲ ἀγνή ψυχὴ, βγῆκαν ἀπὸ καὶ προετοιμασμένοι κ' ὄρωμο γιὰ τὸ ἀμάρτημα, χάρις στὴ βόσκωνη γιὰ τὶς αἰσθήσεις ἐπίδρασι τῆς μουσικῆς; ;... ἦταν ἡ ἀστοματικὴ ἀπάντησις τοῦ ἀδ' ἀλλόστου Μον- ταγκιᾶ.

Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1784 ὁ Γάλλος ἀξιωμα- τικός Σαστενὲ Πουίσεγαυ, εὐρισκόμενος μὲ τὸν λό- χον τοῦ Σουασσόν, βγήκε κατὰ τὰ μεσάνυχτα νὰ ἐπιθεωρήσῃ μερικὰ στρατιωτικὰ περιπόλους. Ἐπι- στρέφοντας κατόπιν θυμωμένος, γιατί δὲν μπόρεσε νὰ συναντήσῃ χαμιὰ περιπόλο, βήκε τὸ δρόμο ἔναν νέο μωγιγίνο, μισοκομισμένο, μὲ ἀφανὴ μάτια, ὁ ὁποῖος τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ψάχνετε γὰ μιά περιπόλο; ;... Στὸ τρίτο δρο- μάκι ἀριστερὰ σας, θὰ τὴν βρῆτε!

Ὁ Σαστενὲ ἔσφιξε τὸ χερί τοῦ ἀπ' ἄλλοτον νέου, μὰ παρενθὺς ἐκείνος ἔβηγε, εἶδε μωγιγίνο τὸν ἑαυτοῦ του, καὶ τρομαγμένος, τόβαλε στὰ πόδια γιὰ τὸ σπίτι του. Ἡ περιπόλος ἦταν ἀκριβῶς στὸ σημεῖο πού ἰσέ- δεῖξε ὁ νέος. Πῶς τὴν εἶδε ὅμως, πῶς τὴν ἀντελή- γθη, ἀφοῦ ἦταν — ὅπως ἔπαρκεβόθηκε — νυκτοβάτης καὶ κομάνταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη; Καὶ πῶς μάντεψε τὴ σκέψι τοῦ ἀξιωματικοῦ;

Ὁ Σαστενὲ ἔκανε ἐπὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ σχετικὸ ἰψώνημα κι' ὁ νέος—Βίκοτος ὀνομαζόμενος—ἔξετάστη- κε ἀπὸ ἐπιστήμονας τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τῶν Πα- ρισίων, οἱ ὁποῖοι ἐχαρκτηκῆσαν τὸ περιεργὸ αὐτὸ ψυ- χικὸ φαινόμενο ὡς ἐρωτηνὸν ἔκτονος.

